

TIMING IS ALLES

Voordat Joost van Driel een begenadigd romanschrijver werd, reden we naar Berlijn om redenen waarvoor iedereen naar Berlijn rijdt. *Pocket Revolution* van dEUS was net uit, het moet dus 2005 zijn geweest, en ik had een illegaal gedownloade kopie ervan op cd gebrand. Terwijl de regen met bakken uit de hemel kwam stonden we stil in de verkeersfuij die Bad Oeynhausen heet; de ruitenwipers bewogen mee op het weergalozse openingsepos *Bad Timing*. Joost was een vriend van een vriend, ik wist niet veel over hem. Volgens mij gaf hij les op de universiteit van Leiden waar hij toentertijd woonde en kon hij je, ondanks zijn geringe postuur, met twee vingers in de neus op de grond leggen, want hij deed aan kungfu. Tegenwoordig duikt hij het liefst de Noordzee in als het water nét boven nul is, Wim Hof indachtig; enige vorm van masochisme kan hem niet vreemd zijn.

Dat wist ik al toen we in Berlijn waren. Joost trok de aandacht van een Oost-Berlijnse dame die een kop groter was dan hij en hem insloot tussen de dansvloer en de muur, in een poging avances te maken. Haar schouderpartij was indrukwekkend, dus ze moet óf zwemster of kogelstootster zijn geweest. Joost liet het gebeuren, onverschrokken als hij was en weerloos door de alcohol. Met welke Houdini-act hij aan haar ont kwam, mag Joost weten, maar ik vermoed dat zijn literaire ambities daar, op die plek, vorm kregen.

Onlangs plofte *Het bordeel aan het einde van de straat* op mijn deurmat, alweer zijn derde roman. Hij dacht aan mij omdat het deels over mijn geboorteprovincie Limburg en wielrennen gaat, twee liefdes van mij. Ik denk altijd aan hem als ik *Bad Timing* hoor, al kan ik hem daar ook nu weer niet van betichten.

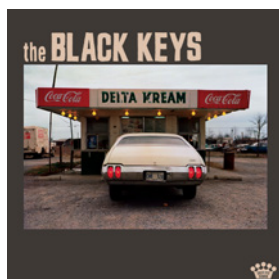
© JOSHUA BLACK WILKINS

TOT AAN DE ENKELS IN HET MOERAS

The Black Keys — Delta Kream

De beste platen ontstaan als je niet weet dat je eraan bent begonnen. Dat je in je studio zit, een paar muzikanten uitnodigt waar je al jarenlang tegenop kijkt en gewoon aan de slag gaat; voor de lol, ontspannen. Zanger en multi-instrumentalist Dan Auerbach en drummer Patrick Carney, The Black Keys dus, deden dat twee jaar geleden, net na de tour van *Let's Rock*, een plaat die niet zo snel in de annalen van de muziekgeschiedenis wordt bijgeschreven. Met wallen zo dik dat ze amper iets konden zien nodigden zij blueslegendes Junior Kimbrough en R.L. Burnside uit, grootheden in de zompige moerasblues aan de oe-

vers van de Mississippi. Artiësten, zo zal Auerbach onomwonden toegeven, die The Black Keys hebben gevormd tot wat het nu is. Wat dat is? Een gruiszige zompige band, drassig van klank en vet als cajun ribs. Plakkerig van de diesel en van de hitte in de mangroves. De druk om radiohitjes als *Lonely Boy*, *Tighten Up* en *Gold On The Ceiling* te moeten scoren is er al lang niet meer, gewoon spelen en opnemen als je daar zin in hebt. Zo hobbymatig als dat klinkt, zo klinkt ook *Delta Kream*, de tiende maar ook de meest lome plaat van het tweetal. Geen nummer is van Auerbach en Carney zelf, het meeste werk komt uit de pen van Kimbrough, Burnside en zelfs uit die van een andere blueslegende, John Lee Hooker, dus als je het een coverplaat wilt noemen houden we je vooral niet tegen. Al klinkt weinig als het origineel, omdat Auerbach en Carney zo diep in dat moeras wegzakken dat je mag hopen dat ze er ooit weer uitkomen. Inlevingsvermogen is hen niet vreemd, getuige dit wederom sterke staaltje *swamp music*. ←

BESTEMMING BEREIKT BAZART — ONDERWEG

Over nederpop wordt nog wel eens neerbuigend gedaan, zeker als het uit Vlaanderen komt, maar daar heeft Bazart uit Gent sinds megahit *Goud* geen last van. Integendeel zelfs: veel van wat ze aanraken verandert in datzelfde goud, zo ook *Onderweg*, alweer de derde plaat van frontman Mathieu Terryn en zijn vrienden. *Denk maar niet aan morgen*, de eerste single van de plaat, is al zo grijsgedraaid dat er bijna geen kleur meer op zit, en geheel terecht. *Denk maar niet aan morgen / Elk eind een nieuw begin / Als we weten wat het wordt / Wat heeft het dan nog voor zin?* Goede vraag, goede plaat.

‘WE ZIJN EEN LIVEBAND, GEEN STREAMKANON!’

Toetsenist Sven Figeo leidt de 16-koppige huisband van *Matthijs Gaat Door*, de zaterdagavondshow van Matthijs van Nieuwkerk, maar met zijn eigen kwartet Sven Hammond speelt hij net zo hard de pannen van het dak. Hun nieuwste album *Sphere* is nu uit.

➤ Vier mensen in Sven Hammond en 16 mensen in de band van Matthijs van Nieuwkerk: een andere tak van sport?

‘Dat valt wel mee. Het is gewoon een kwestie van opschalen, maar de intensiteit waarmee je speelt is eigenlijk hetzelfde. De druk van zo’n programma is alleen groter: opeens heb je een miljoenenpubliek en speel je live, maar dat is in deze tijd natuurlijk een zegen. Optreden wordt ons namelijk al zo lang ontnomen. We kunnen niet een avondje uit, naar clubs of een festival, niet lekker dansen op het strand tijdens een of ander vaag technofeestje waar je de zon ziet opkomen: dat euforische gevoel van samen een feestje vieren is weg. Ik ben geen ravebeest, maar af en toe is het supergaaf.’

Zagen wij je daarom zo hard stuiteren achter de toetsen in *Matthijs Gaat Door*?

‘Ik denk het, al ga ik altijd all-in. Toen Colin Benders (voorheen Kytteman, red.) binnenkwam met dat enorme apparaat van hem, werd ik gewoon emotioneel. Mij sprongen de tranen in de ogen. Ik krijg weer kippenvel als ik aan dat moment denk. Ik was zo blij: ik kon niet anders dan springen.’

Sphere is van een ander laken een pak: jazz, funk en soul in een paar zeer fijne hapklare brokjes!

‘Ik wilde al jaren een plaat met de muziek van Thelonious Monk maken, één van mijn grootste jazzhelden. *Sphere* is zijn tweede naam: Thelonious ‘Sphere’ Monk. Anderhalf jaar geleden, nog vóór corona, was het perfecte moment daarvoor. Onze toenmalige zanger ging weg, waardoor er een reset plaatsvond. Ik wist meteen: ik ga niet meer een plaat maken met maar één zanger, maar met meerdere gastzangers. Ik wilde er al heel lang een hiphop-achtige beatfilosofie op loslaten, met het idee van: we pakken de dingen die we gaaf vinden, maken daar loops van en vragen daar een paar solisten bij.’

Zoals Typhoon.

‘Bijvoorbeeld, die stond al heel lang boven aan het lijstje. Die benaderden we al in 2019,

in de oude tijd zeg maar, want toen hadden we de muziek al voor een groot deel klaar. Hij enthousiast, wij ook, maar hij had het nog even iets te druk, zei hij. Eind 2019 had hij wel tijd, wat perfect was, want in het voorjaar van 2020 wilden we uitkomen met de plaat en daarna optreden. Maar hij zegde toch af. Het ging even niet zo soepel, de drukte werd hem te veel, dus hij moest even pas op de plaats maken. Daar kwam niet veel later die hele pandemie overheen. Wat mij eerlijk gezegd niet slecht uitkwam.’

Want?

‘Alle agenda’s waren opeens leeg, dus ook die van mij en van Typhoon. Dus ik belde hem nog een keer op, of hij de uitnodiging om samen muziek te maken nog eens wilde heroverwegen. Gewoon in mijn studio in Delft, zonder haast. Toen zei hij vrijwel meteen ja.’

Lang leve corona!

‘Wat dat betreft wel, maar wij treden veel liever op. We zijn een liveband, geen streamkanon!’ ←